

Metanoia

*Tarts ki még, szépséges
vándor, és odaérsz a ligetbe,
ahol lombok zöld fényű
sátrában hűs patakvíz*

*zabog a mohás kövekről
jó kedvvel pattanva fel
madarak telénekelte
örökké termő június*

*egére, tarts ki és hidd el,
nehéz köpenyednek lesz jó
helye a puha fűben, ahol
elbeveredve kipihened majd*

*az elcsorgott ezer évek
összes reménytelenségét,
kialszod lelked felgyűlt
vágyait, elfelejted az arcodat*

*gyűró keserű képleteket
életről, sietségéről, soha meg
nem bocsátásról és elfelejted,
hogy balálad álom volt csak.*

Szalosz

*Egyáltalán nem a nyelv
kiüresítéséről van szó
a névtelen feladótól érkezett
régi tanításokban, hanem*

*sokkal inkább a fázó
bokrok felöltöztetéséről,
arról, hogy cserében az édes
csipkéért mindig kell adni*

*magunkból egy fontos részt
a tájnak, és ha nem tudnék
jóllakottan finom köddé válni
felette vagy összerogyásig*

*futni a mezők jeltelen útjain,
akkor tegyem meg, hogy
végtelen ábítattal hallgatom
a hajnali eget üdvözlő*

*madarakat, legkisebb
testvéreimet, és a szélbe
szórva hagyom el szavaimat,
mielőtt még bármiről szólnék.*

Teretiszmata

*Hajnali egekbe részegedve
Arisztotelész, aki azelőtt
sosem, hirtelen könnyűnek
és felejtetőnek érezte*

*összes kifejtett és kifejtésre
váró eszméjét. Lebunyta röpke
pillanatra álmos szemeit,
de mielőtt még vérével*

*szétáradhatott volna új keletű
gyengesége, megemberelte
magát. Miközben színes madárkák
hulltak a deres fűre, átfutott*

*agján, hogy talán hibás nézet
a csicsergést így elválasztani
a kotkodálástól, és talán jó
volna kimasszírozni kezdődő*

*görcseit lábából, derekából,
hogy felidézhető maradjon
még néhány ezer évig vagy tovább,
az elröppenés örökös mozdulata.*

Autoagathon

*Körütekintően és óvatosan,
a ráhagyott varázslatban
bízva hagyja tovasodródni
a szóárban ébredő képeket,*

*mert nincs szíve megtörni
az elkezdett mondatok
egyszerű ívét, amelyekben
iramló indulatokat mint*

*ismerős arcokat vél megidézve
látni, amint felbukkannak
mélysége sötétlő folyamából,
elfutó világok ragyogásától*

*hitben megsomjazva,
hogy valaki majd biztos,
mert kell, eljön és felemeli,
megtartja fénylő tenyerén*

*és partra teszi őket,
mégba magukra is maradnak
utóbb gazdájuk átjárhatatlan
éjébe áradó beszédével.*